

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. Ι

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12 = ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 5 Ἰανουαρίου 1875.

Εἰς ὅλα τὰ εὐνομούμενα κράτη, ἐπομένως καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν — τὸ ὁποῖον ἂν δὲν ἔγεινεν ἀκόμη πρότυπον, μένει ὅμως πάντοτε ἀντίτυπον βασιλείου, μὲ πολλὰς, ἔννοεῖται, καὶ χονδρὰς ἀνορθογραφίας — πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐρωτοῦν συνήθως τὸν πρωτοερχόμενον ξένον εἶνε ἂν ἔχει διαβατήριον.

— Ποῖος εἴσθε, κύριε; πῶς ὀνομάζεσθε; πόθεν ἔρχεσθε; ποῦ πηγαίνετε; Ἴδου αἱ πρῶται, κανονικαί, ἀπαραίτητοι ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ἀποτείνει πάντοτε ἡ ἀστυνομία εἰς τὸν ταξιδιώτην. Πλούσιος εἴσθε ἢ πτωχός, κυρία ἢ κύριος, ὑπέρτης ἢ αὐθέντης, ἡ ἀστυνομία ἀδιαφορεῖ. Δὲν τὴν πτοοῦν τὰ ὠραία σας καὶ πολυτελεῖ ἔνδυματὰ, μολονότι τὴν προκαταλαμβάνουν ἐνίοτε τὰ ράκη σας. Δὲν τῆ μέλει ἂν ταξιδεύετε δι' ὑποθέσεις σας ἢ πρὸς διασκέδασιν. Ἀμεριμνεῖ ἐντελῶς ἂν εἴσθε ἀπλοῦς ἰδιώτης, ἢ τιτλοφόρος . . . ἂ, ὄχι! ἐδῶ ἕκαμα λάθος' ἂν ἦσθε τιτλοφόρος σὰς ἑμιλεῖ μὲ κἄπως περισσότερο σεβασμὸν, ἀλλ' οὐχ ἤττον αἱ ἐρωτήσεις τῆς μένουσι πάντοτε ἐρωτήσεις. Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐγχειρίζετε σεῖς τὸ διαβατήριόν σας καὶ ἡσυχάζετε.

Αὐτὸ κάμνει πάντοτε ἡ ἀστυνομία τῶν εὐνομούμενων κρατῶν, καθὼς καὶ τῶν θελόντων νὰ φαίνωνται ὡς εὐνομούμενα, καὶ ἔχει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δίκαιον. Αὐτὸ κάμνει . . . — ὄχι, πάλιν λάθος ἕκαμα — αὐτὸ δὲν κάμνει πάντοτε ἡ κοινωνία καὶ ἔχει ἄδικον. Ἄν τὸ ἕκαμνε, πόσα παραγεμίσματα θὰ περιεῖχεν ὀλιγώτερα ἢ πτωχὴ αὐτὴ κοινωνία! Πόσοι παρῆσαντοι τῶν αἰθουσῶν θὰ ἐστέλλοντο εἰς τὰ ὑπόγεια, πόσοι παρέγγραπτοι εἰς τὸν ὄμιλλον τῶν καθὼς πρέπει ἀνθρώπων θὰ ἐτοποιητοῦντο ἐν μέσῳ ἀραιότερας συντροφίας! Πλὴν τί νὰ γείνη! Ἡ κοι-

νωνία, βλέπετε, δὲν θέλει νὰ τὸ κάμη, καὶ ἴσως ἔχει τοὺς λόγους τῆς. Τοὺς λόγους αὐτοὺς θὰ τοὺς σπουδάσωμεν πιθανῶς μαζὶ καμμίαν ἡμέραν, καὶ σὰς βεβαίως ὁ Ἄσμοδαῖος, μὲ τὸν διαβολικὸν τοῦ λόγον, ὅτι θὰ ξεκαρδισθῆτε, ἂν ἦσθε αἱματώδους κράσεως, ἢ θὰ ἀγανακτήσητε, ἂν ἦσθε χολερικῆς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως, ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰ κείμενα καὶ τὰ νενομισμένα, καὶ ἄς ὑποταχθῶμεν εἰς τοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς, ὡς φιλήσυχαι καὶ εἰρηνικοὶ πολῖται, ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβιώσωμεν φιλικῶς μετὰ τῶν ὁμοίων μας.

Οἱ κοινωνικοὶ αὐτοὶ θεσμοὶ εἶνε ἀδιαφορία δυστυχῶς πρὸς πάντας . . . πλὴν τῶν πτωχῶν δημοσιογράφων. Οὐδένα ἐρωτῶσι συνήθως οἱ ἄνθρωποι, τίς εἶνε; πόθεν ἔρχεται; ποῦ ὑπάγει; Τὴν ἐφημερίδα ὅμως τὴν ἐρωτῶσι ταῦτα πάντα, καὶ θέλουσι νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν. Πληρώνουσι, βλέπετε, τὴν πεντάραν των, καὶ ἀξιούσι νὰ γνωρίζωσι ποῦ ῥίπτουσι τὸν ἔβολόν των. Ἡ ἀπαίτησις εἶνε δικαία — μολονότι πολλὰ πράγματα πληρώνονται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον χωρὶς λεπτομερῆ προσζέτασιν' ἀλλ' ἄς ἦνε' ἡμεῖς δὲν εἴμεθα φιλόνηκοι' Ἀποκαλύπτομεν λοιπὸν εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν, σταυροῦμεν τὰς χεῖράς μας, καὶ κάτω νεύοντες ἐξ αἰδοῦς, ὡς ὁ πρότερον φορὰν δημοσίᾳ ἐξεταζόμενος μαθητῆς, ἀπαντῶμεν ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ.

Ἄνομαζόμεθα Ἄσμοδαῖος. Διατί; ἴσως ἐρωτήση τις. Αἶ! αὐτὸ πλέον τὸ γνωρίζει ὁ νοδός μας, καὶ δὲν μᾶς φαίνεται οὗτος ἰδιοτροπώτερος τῶν ἀναδόχων ἐκεῖνων, οἵτινες βαπτίζουσι κοράσια Ζαῖρας καὶ Πασιφάας ἢ ἀγόρια Λαομέδοντας καὶ Λεωχάρεις.

Εἴμεθα μικρὰ μικρὰ, μικροσκοπικὴ σχεδὸν ἐφημερίς, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχουσα ἀξίωσιν ἢ τὸ νὰ γελᾷ ἐνίοτε μὲ ὅσα βλέπει, καὶ γελῶσα αὐτὴ νὰ κινή, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα. Ὁ γέλως εἶνε κάλλιστον καὶ ὑγιεινὸν πράγμα, ἰδίως χωνευτικόν, καθὼς λέγουσιν οἱ φυσιολόγοι, καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ μᾶς μεμφθῆ τις τὴν μικρὰν ταύτην

καὶ ἀνώδυνον διασκεδάσιν. Ἄλλως δὲ, ἂν παραδεχθῶμεν ὅ,τι λέγουσιν οἱ σοφοί, ὁ γέλως εἶνε σπουδαῖον διακριτικὸν μετὰ τὸ ἀνθρώπου καὶ ἀλόγων ζώων, καὶ ὅπως κατηντήσαμεν σήμερον, μὰ τὴν ἀλήθειαν πλησιάζει νὰ καταστῇ ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν προχειρότερα τὰ διακριτικὰ μας σημεῖα, διὰ νὰ μὴ ἐκληφθῶμεν ἄλλοι ἀντ' ἄλλων, ὅπως τὴν ἐπαύριον τῶν ἐπαναστάσεων φοροῦσι συνήθως οἱ σωτῆρες τῶν ἐθνῶν τὰς ἐρυθρὰς κοκάρδας, εἰς πρόχειρον ἀπόδειξιν τοῦ πατριωτισμοῦ των.

Ἐρχόμεθα . . . ὅχι βεβαίως ἀπὸ τὴν κόλασιν, διότι ἀναντιρρήτως δὲν θὰ ἠλλάζαμεν τὴν ἐκεῖ συντροφίαν μὲ τὴν ἐδῶ. Ἄλλ' ἀπλόστατα ἀπὸ τὴν κεφαλήν τοῦ γεννήτορος ἡμῶν—καὶ ἃς λείψουν, παρακαλοῦμεν, αἱ μυθολογικαὶ παρομοιώσεις μὲ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Δία—, ὅστις ἐνόμισε—δὲν ἠξέουρομεν ἐπὶ πόσον καιρὸν ἀκόμη θὰ τὸ νομίση—ὅτι εἶνε δυνατὸν ἐν Ἀθήναις, ἀσφαλῆ τις ἔχων τὴν βίχην καὶ τὸ κρανίον, νὰ ξεκαρδίζηται ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος δαπάνῃ τοῦ πλησίον του.

Ἠγαίνομεν . . . παντοῦ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐκτὸς μόνου τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου. Θέλομεν νὰ γελάσωμεν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ νὰ γελάσωμεν μὲ ὅ,τι βλέπομεν μόνον, μὲ ὅ,τι δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν, μὲ ὅ,τι μᾶς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ βλέπωμεν. Ὅ,τι κλείεται ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς οἰκίας δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν Ἀσμοδαῖον. Οὐδεμίαν ἔχει διάθεσιν νὰ μιμηθῇ τὸν συνάδελφον αὐτοῦ Σωλὸν Διάβολον, καὶ ἀφαιρῶν τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, νὰ σᾶς δείξη τὰ ἐντὸς αὐτῶν γινόμενα. Μὴ φοβήσθε λοιπὸν ὅσοι ἔχετε νὰ φοβηθῆτε. Εἴσθε πολλοί, ὁ Ἀσμοδαῖος τὸ γνωρίζει, καὶ θὰ εἶχεν ὕλην νὰ διασκεδάζῃ ἐπὶ πολλὸν καιρὸν τοὺς ἀναγνώστας του. Δὲν σᾶς πειράζει ὅμως, διότι δὲν νομίζει πρέπον νὰ βάλῃ τὴν μύτην του ὅπου δὲν πρέπει. Φροντίσατε ὅμως καὶ σεῖς νὰ μὴ προβάλετε τὴν μύτην σας ἔξω τοῦ παραθύρου, διότι ὁ Ἀσμοδαῖος σᾶς ἐφωτογράφησεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. Παρηγορήθητε δὲ καὶ ἐγκαρτερήσατε σεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ τὴν ἔνοχον περιέργειαν ἔχοντες νὰ μανθάνητε πάντα, οἱ γλωσσεύοντες πᾶσιν νύκτα χειμῶνος πέραξ τῆς τραπέζης σας, οἱ διατρέχοντες τὰς ἑδούς πρὸς θήραν κακολογιῶν, οἱ τὰ ἄρρητα ποθοῦντες καὶ τὰ κρύφια, οἱ ἐρεγόμενοι σκάνδαλα, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἀδόλεσχίαν, οἱ πολυλογίαν συνάγοντες. Μὴ ζητήτε νὰ ἴδητε τὰς ξένας δοκοὺς εἰς τοὺς ξένους ὀφθαλμοὺς, καὶ κλείσατε μᾶλλον τοὺς ἰδικούς σας, διὰ νὰ κρύψητε τὸ ἐντὸς αὐτῶν κάρφος.

Ἴδου, κύριοί μου, ἐξωμολογήθημεν. Δότε μας τόρα τὴν εὐχὴν σας, καὶ—ἀγαθὴ τύχη!

ΣΦΗΚΑ.

Σ Κ Ν Η Ε Σ

Χοροῦ παρακούσματα

Τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου ἀνεκάλυψαν, ὡς γνωστὸν, οἱ πλοίαρχοι Γράντ καὶ Σπέκιος πλησίον τῆς λίμνης Νιάνζας. Πρὶν ὅμως φθάσωσιν ἐκεῖ πολλὰ ἔπαθον καὶ πλείονα εἶδον περίεργα καὶ τερατώδη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, δράκοντας μακροτέρους φθινοπωρινῆς νυκτὸς, κώνω-

πας μεγάλους ὡς κωνοπίδια, δένδρα φέροντα ἄρτους ἀντὶ ὀπωρῶν. Πάντων ὅμως τούτων περιεργότερα ἦσαν τὰ ἔθιμα καὶ αἱ τελεταὶ τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως τῆς Βουαχόννης, Μπέζα τοῦ Α'. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἄλλων, ἥτοι μαστιγώσεων, βορβοροφαγίας καὶ στραγαλισμῶν περιττὸν νομίζομεν νὰ εἴπωμέν τι θεωροῦντες ταῦτα ἀνεπίδεκτα ἐγκλιματισμοῦ παρ' ἡμῖν. Ἐτέραν τινὰ ὅμως ἐθιμοτυπίαν τῆς ἀφρικανικῆς αὐλῆς, τὴν εἰς τοὺς χοροὺς δηλ. πρόσκλησιν δεσποινῶν, ἀνευ τοῦ συζύγου καὶ παρθένων ἀνευ πατρὸς ἢ ἀδελφῶν, (ἂν μάλιστα τύχῃσι ὠραῖαι) ἀπεπειράθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὰ ἡμέτερα ἔθιμα ὁ ἐπὶ τῶν προσκλητηρίων ὑπάλληλος Δ** προσκαλέσας ἀνδρὸς τὰς Κυρίας Κ** καὶ Α**.

Τὸ πείραμα ἀπέτυχεν, οὐδεμιᾶς τῶν κυριῶν τούτων δεχθεῖσης τὴν πρόσκλησιν. Ὅπωςδὴποτε ὅμως κρίνομεν δίκαιον νὰ συγχαρῶμεν τὸν ἀξιοτίμον Κύριον Δ**, διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτοῦ γνώσιν τῆς βουαχουνακῆς ἐθιμοταξίας.

Οἱ ποιηταὶ τῆς Ἀλβιόνος μάλιστα δὲ οἱ λεγόμενοι λιμνίται (lakistes) θεωροῦσιν ὡς οὐσιῶδες συστατικὸν τῆς γυναικείας καλλονῆς τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν διαφάνειαν· τὰς δὲ ἡρωίδας αὐτῶν ἐνασμενίζονται παραβάλλοντες ὅτε μὲν πρὸς νέφος, ὅτε δὲ πρὸς Ἴριδα ἢ πτέρυγα ζεφύρου. Τὰ τοιαῦτα ἐνομίζομεν ποιητικὰς ἀδείας, οὐδέποτε ἀπαντήσαντες διαφανεῖς γυναῖκας. Κατὰ τὴν τελευταίαν ὅμως βασιλικὴν ἐσπερίδα εὐρεθέντες κατὰ τύχην ὕψισθεν τῆς Κ^α Σ** ἐπίσθημεν ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ποιηταὶ ἔχουσι δίκαιον. Ἰστατο αὕτη πρὸς ἡμῶν ὡς στήλη ἀτμοῦ, καὶ διὰ τοῦ σώματος αὐτῆς ἐβλέπομεν ὡς διὰ καθαροῦ κρυστάλλου ὅλον τὸν χορὸν καὶ τὸν Κ^{ον} Χρηστίδην ἀποκοιμηθέντα ἐπὶ τοῦ μεγαλοσταύρου του.

Ὁ Κ. Ῥηγόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι μετέβησαν εἰς Ἀμερικὴν ἐπίτηδες, ἵνα θαυμάσωσι τὴν ἐρμῆν καὶ τὸν πάταγον, μεθ' ὧν χύνονται τὰ ὕδατα τοῦ Νιαγάρα. Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπιχειρήσωσι τοιαύτην ὁδοιπορίαν δύναται νὰ σχηματίσωσιν ἰδέαν τοῦ φαινομένου ἱκανὴν παρατηροῦντες τὸν χειμαρρὸν τῶν βασιλικῶν ξένων εἰσορμῶντα τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Πανταχοῦ τῆς γῆς οἱ μεγάλοι κλέπται τυγχάνουσιν ἐξαιρετικῶν τιμῶν καὶ ἐδαφιαίων ὑποκλίσεων. Οὐδόλως λοιπὸν ἠπορήσαμεν συναντήσαντες ἐν βασιλικῇ αἰθούσῃ καὶ ἰδρυτὰς μεταλλευτικῶν ἐταιρειῶν παράδοξος ὅμως ἐφάνη ἡμῖν ἡ μετὰ τούτων παρουσία τοῦ κ. Β** οὗ αἱ κατακτῆσεις περιορίζονται εἰς κισώτιον ἐνδυμάτων.

Τίς ἦτο ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ; Ἡμεῖς ἐθαυμάσαμεν πρὸ πάντων ἢ μᾶλλον πρὸ πᾶσιν λεπτοφυεῖς τι ἀνθύλλιον τῶν τροπικῶν. Ὅσάκις διέβαιναν αὕτη πρὸς ἡμῶν, ἐψυθιρίζομεν τὸ τοῦ Musset:

Sa mère l'a faite petite pour la faire avec soin.

Ὅτε δὲ ἡ βοῶπις μαρκησία εὐρέθη πρὸς στιγμὴν καθήμενὴ πλησίον μεγαλοπρεποῦς τινος δεσποίνης, ἐπωνύμου τῶν καλῶν αὐτῆς φρονημάτων, σχολαστικὸς τις παραβάλλων τὸν κάλαμον πρὸς τὴν δρῦν ἀνέκραξεν: *Ὅχι ἐν τῷ πολ.λλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολ.ῷ.*

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.